

Úžasná rodina

Úžasná rodina

Zobudilo ma ostré slnko presvitajúce cez žalúzie okna v mojej izbe. Povzdychla som si, pretože ma čaká ďalší deň, kedy zaleziem do svojej izby, stratená v knihách a budem premýšľať nad tým, v čom som zlyhala a že som jedno obrovské sklamanie mojej rodiny. Bola som vychovaná tak, aby som bola vo všetkom najlepšia, mala najlepšie známky v škole a slušné správanie. Vždy som získala, čo som chcela, väčšinou tým, že som na sebe tvrdo pracovala. Chodila som na prestížnu školu v našom meste, patrila som medzi najlepších v triede. Po škole som mala rôzne mimoškolské aktivity, ktoré vyzerali dobre na prihláške na vysokú a po nociach som sa učila, takže som takmer vôbec necho-dievala s kamarátkami von. A nakoniec to bolo všetko zbytočné! Všetka tá námaha a úsilie, ktoré som do toho vložila, vyšli nazmar. Nedostala som sa na svoju vysnívanú výšku.

Keď mi prišlo rozhodnutie o mojom neprijatí, zrútil sa mi celý svet. Začala som o sebe pochybovať. Nevedela som sa rozhodnúť, čo budem robiť ďalej. Tak som sa radšej zatvorila vo svojej izbe a už takmer týždeň som odtiaľto nevyšla, iba ak to bolo nevyhnutné. Celé dni trávim premýšľaním o sebe, svojich nedostatkoch, čo som mala urobiť inak, lepšie a pociťujem obrovskú hanbu. Pretože toľko ľudí vo mňa verilo a ja som ich všetkých sklamala. Sklamala som svoju rodinu, najlepšiu kamarátku Emery, s ktorou sme sa tešili, že pôjdeme na rovnakú vysokú. Ona chcela študovať medicínu a ja právo. Všetko sme mali do detailu naplánované, až kým neboli moje sny a plány spálené na popol. Tak teraz nerobím nič iné, len civiem do stropu a utápam sa v sebaľútosti. Asi by som v tom pokračovala ešte ďalší týždeň, keby mi do izby nevtrhol, môj brat.

„Čo chceš?“ vybafla som nevrlo na neho.

„To už ťa nemôžem prísť ani pozrieť, keď mi chýbaš?“ hodil na mňa nevinný výraz.
„Už týždeň si takmer nevyšla z izby. Čo tak prechádzka? Tá by ti urobila dobre.“

„Nemám záujem. Ak je to všetko, tak môžeš odísť.“

„Ale no tak. Nemyslíš si, že už stačilo?“

Hodila som naňho pohľad, ktorý jasne naznačoval, že neviem, o čom hovorí.

„No tak, toto nie si ty,“ pokračoval, „moja sestra by sa len tak nevzdala. Určite by sa tu neschovávala ako nejaký krtko v nore.“

Toto je vec, ktorú môj brat nikdy nepochopí. Nevie, aké to je. Z nás dvoch bol vždy ten obľúbenejší on. Keď niečo vyviedol, stačilo, keď nahodil svoj nevinný psí výraz a všetci mu odpustili. Každého si vedel získať svojím neodolateľným šarmom. V škole prechádzal len vďaka tomu, že bol dobrý vo futbale, vždy mal pripravenú dokonalú výhovorku a na tvári ten jeho prihlúply neodolateľný úsmev. Dokonca aj na vysokú sa dostal vďaka futbalovému štipendiu. Nikdy nemusel poriadne strčiť nos do učebnice.

„Ty nevieš, aké to je všetkých sklamať, keď teba všetci zbožňujú.“

„Ale prosím ťa, nikoho si nesklamala.“

„Nie? Nevidel si výraz na maminej tvári, keď sa to dozvedela? Alebo starých rodičov?“

„Prestaň, len ich to zaskočilo, to je všetko. Vôbec neboli z teba sklamaní.“

„Tak prečo mama so mnou odvtedy neprehovorila ani slovo? Prečo za mnou doteraz nikto neprišiel?“ dožadovala som sa odpovede.

„Chceli sme ti dopriať čas, to je celé. No podľa mňa si ho mala až príliš, takže zdvihni svoj veľký zadok a pod' so mnou von!“

„Nemôžem.“

„A to už prečo?“

„ Pretože... pretože som zlyhala. Som najväčším sklamaním tejto rodiny a...“

„Sklapni. Trepeš úplné bludy. Celý život si bola ty tá dokonalá. Všetci vedeli, že ty na to máš a ja nie. Preto ťa vo všetkom podporovali. A verili, že ty to zvládneš. A stále ti veríme. To len zjavne ty si už neveríš.“

„Ale...“

„Na koľko škôl si sa hlásila? Na štyri? Neprijali ťa len na jednu, veď to je obrovský úspech.“

„Ale tá jedna škola bola môj celoživotný sen.“

„Tak potom to je ich strata, že ťa neprijali. Ale ich rozhodnutie už nezmeniáš, musíš sa s ním zmieriť, nevzdať sa po jednom neúspechu. Čo by urobili tie tvoje postavy v knihách? Vzdali by sa?“

„Nie, samozrejme, že nie. Vymysleli by nový plán, postavili by sa znova na nohy a pokračovali ďalej.“

„No vidíš, to isté urobíš aj ty. Niečo vymyslíš, ale teraz, prosím ťa, choď do sprchy. Kedy si sa naposledy sprchovala?“ pozrel na mňa so zdvihnutým obočím a zapchal si nos.

„Včera, ty, pako,“ buchla som ho do ramena, ani to s ním nehlo.

To je celý môj brat, v jednej chvíli povie, alebo urobí niečo, za čo by som ho najradšej vyobjímala a potom to celé pokazí. Predsa len som zamierila do kúpeľne. Keď som z nej vyšla, stále čakal u mňa v izbe.

„Zabudol som, ako to vám dievčatám trvá celú večnosť. Čo tam toľko robíte?“

Neodpovedala som mu, namiesto toho som zamierila von. Brat šiel hneď za mnou.

Vyšla som von na záhradu a vystrašilo ma hlasné: „Prekvapenie!“

Zízala som na svoju rodinu s otvorenými ústami. Boli tam všetci, u nás na záhrade. Mama, otec, babka, dedko, Emery, krstná s bratrancami, dokonca aj náš pes. Všade bolo veľa jedla a darčiekov.

Prvá ku mne podišla mama.

„Všetko najlepšie k narodeninám, zlatíčko,“ povedala a zovrela ma v medvedom objatí. Práve mi to docvaklo. Mám narodeniny. V celom tom zmätku som akosi pozabudla, že dnes oslavujem svoje devätnáste narodeniny.

„Ale prečo sa tváriš, ako keby si videla ducha?“ opýtala sa mama.

„Ja mám dnes narodeniny?“ spýtala som sa prekvapene, stále ešte v šoku.

„Nebodaj si zabudla? Vidíš, to kvôli tým knihám nevieš ani, aký je deň.“

Počkať, všetci sa usmievajú a želajú mi len to najlepšie.

„Vy sa na mňa nehneváte? Nie ste sklamaní z toho, že ma neprijali na vysokú, na ktorú si chodila ty s ockom?“

„Miláčik, ako ti to vôbec napadlo?“ čudoval sa môj otec, „stále ťa máme rovnako radi a sme na teba hrdí. Budeme ťa podporovať naďalej, nech sa rozhodneš akokoľvek a budeme stáť pri tebe.“

Všetci sa na mňa usmievali a vyjadrovali svoj súhlas.

„Vravel som ti,“ štuchol do mňa brat. Aj on sa vyškieral od ucha k uchu.

Všetci mi zo srdca gratulovali a dávali všelijaké darčeky. Babka napiekla moju obľúbenú tortu a mama do nej pozapichovala devätnásť sviečok.

„Niečo si želaj,“ povedala a nevedela sa prestať usmievať.

Čo by som si mala želať? Mám všetko, čo potrebujem. Som šťastná. V tomto okamihu mi bolo srdečne jedno, či ma prijali na vysokú alebo nie. Pretože na tom vlastne vôbec nezáleží. Mám rodinu a priateľov, ktorí ma podporujú vo všetkom, čo robím a stoja pri mne v každom období môjho života. Konečne mi odľahlo, cítim sa byť sama sebou. Všetko je tak, ako má byť. Po noci vždy nasleduje deň a po smútku vždy príde šťastie.